XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45 — ANY III — NUM. 96 — BARCELONA, 10 SETEMBRE 1924 — APARTAT DE CORREUS 925 — TELÉFON 2753 A

Conte per a infants

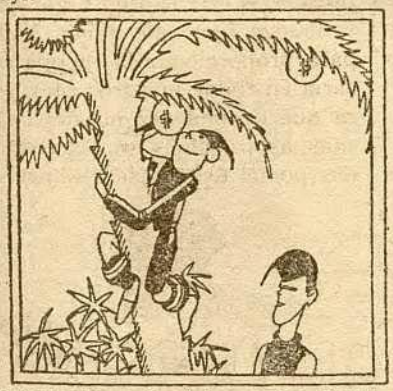
Una vegada hi havia un noi molt bon minyó.

Però tenia un amic que era molt dolent.

El dolent un dia va enredar al bon minyó per anar plegats...

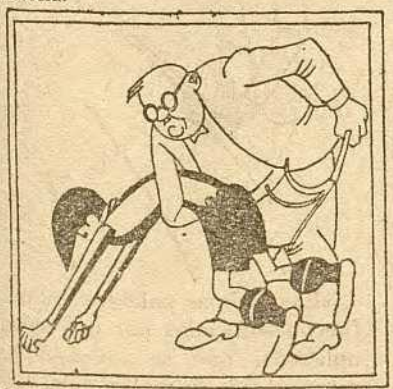
...a caçar nius a Canàries en lloc d'anar a l'escola.

El mestre, quan ho va sapiguer, va tenir una enrabiada.

Un dia es tornaren a presentar penedits del que havien fet.

El bon minyó va rebre una pallissa i prometé tornar al bon camí.

Però el dolent va estimar-se més fugir que no pas demanar perdó.

Quan varen morir, el bon minyó va anar al cel i el dolent a l'infern.

NOTA. — Això ens demostra que en aquest món s'ha de creure al papà, a la mamà i als directius.

15 CENTS.

El Sindicat del Ram de la Pilota

UNA ATENTA COMUNICACIÓ.—SINDICAT DE SIDRALISTES DEPORTIUS ESCLAUS DE LA GRIMEGIA. — LA SUPRESSIÓ DEL «BOLO».—LA «TARIFA DE GIBRALTAR». — ARBITRATGE A CARREC DELS PORTERS. — SUPRESSIÓ DEL «PANAL».—LO QUE NECESSITA UN «AS».—QUI EN TÉ LA CULPA.

El dissabte rebérem una atenta comunicació del S. del R. de la P. (Sindicat del ram de la pilota) donant-nos compte de com havia quedat constituïda la Junta Directiva i una còpia de l'acta de la primera reunió celebrada.

La comunicació és com segueix :

«Señor Director del XUT !

»Barcelona

»El presidente del Sindicato del ramo de la pelota se complace en manifestar a usted y familia que la Junta que deberá regir los destinos de sta sociedad, ha quedado constituída como sigue :

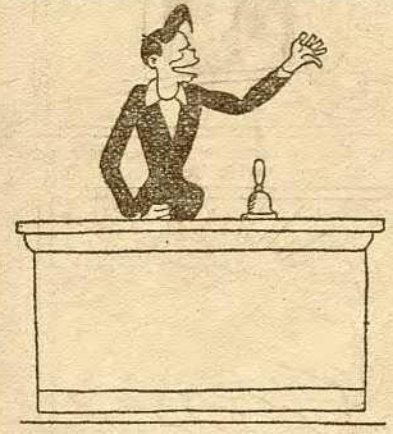
»Presidente, Hombre llagosta ; Secretario, Hombre tanque ; Vice secretario, Juliá ; Vocales, Noi de cà la bruixa ; Custodia d'en Daroca ; Dale de betún y Lakatos.

»Aprovecha la ocasión para saludarle afectuosamente

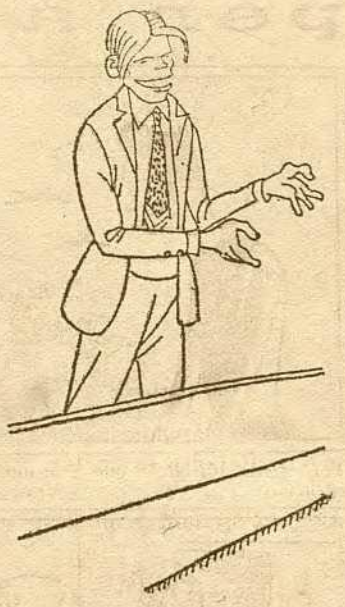
»El Presidente,

»JOSÉ SAMITIER.»

La lectura d'aquest document hem de confessar que ens plagué.

En aquest món tot és començar. Qui no li diu a vostè que demà nosaltres no passem una circular a l'amo assabentant-lo de la constitució del Sindicat de Sidralistes Deportius Esclaus de la Grimègia, baix el següent *reparto* : President, Dova ; Vispresident, Quicoff ; Secretari, Cuscunilles ; Vocals, Taujà *el sabio,* Fra Granota, El Frare del

baròmetre i el Mosso encarregat de la cacera de puces? Estem convençuts de què donaríem el cop.

Però tot vindrà pels seus passos comptats.

* *
*

La còpia de l'acta diu així :

«Ayer se celebró asamblea extraordinaria en la sala de actos del Sindicato del ramo de la pelota. Presidió el «Hombre llagosta». El Secretario leyó la memoria, haciendo resaltar la necesidad que de tiempo venía sintiéndose, imperiosa e ineludible, de crear un sindicato de esta naturaleza. Dijo que el sindicato no tenía otras aspiraciones que las naturales de protección y justicia para todos los asociados, ya que así se evitarían actos repugnantes como el de tener que humillarse ante un directivo por unas miserables pesetas. Fué calurosamente aplaudido.

»Acto seguido hizo uso de la palabra el presidente, cuyo discurso reproducimos según notas taquigráficas :

»Distinguidos y apreciados hermanos de desventura e infortunio.

»¡ Ah ! Cuánto anhelo en estos instantes el poseer una verbosidad torresullastresca o una facilidad de expresión gamperiana para poder expresaros cuánta gratitud y afecto me une con vosotros. Me habéis elevado muy alto. No sé si mis fuerzas bastarán para sostenerme ; mas tened presente que nadie como yo se ha hecho merecedor de este lugar, que nadie como yo se ha visto vilipendiado y escarnecido ni ha tenido que humillarse bajo el yugo de una directiva fascista. ¿Queréis justicia? ¡ La tendréis ! La sed de venganza que me anima bastará para proporcionar la energía necesaria en todos nuestros actos y para que de una vez nuestras legítimas aspiraciones se vean coronadas por el éxito más lisonjero.

»Las últimas palabras del orador fueron sofocadas por una salva de aplausos, que se prolongó hasta muy entrada la madrugada.

»El señor Juliá expuso la necesidad de imponer un correctivo al se-

ñor Cabot (a) «Emperador de los federativos», por la injustificada supresión del «bolo», mereciendo la aprobación unánime de la asamblea.

»El señor Piera, con sentidas palabras, demostró la imperiosa necesidad de la creación de una tarifa y a criterio de la asamblea fué declarada vigente la «Tarifa de Gibraltar».

»El señor Zamora presentó un proyecto de arbitraje a cargo de los porteros y la total exclusión de «referees» en toda clase de partidos. Pasó a votación y fué aprobado por 344 votos contra 0.

»El señor Carulla solicitó la inclusión en el reglamento de un artículo de primera necesidad encaminado a solventar toda clase de diferencias surgidas a la terminación de un partido a mamporro limpio, prohibiendo terminantemente la intromisión de guardias o cualquier clase de fuerza armada.

»El señor Montesinos abogó por la supresión del «panal», declarando lícitas todas cuantas zancadillas y marrullerías se hagan en evitación de un gol inminente.

»El señor Lakatos hizo resaltar la necesidad de suprimir el impuesto sobre los alcoholes.

»En medio de la mayor cordialidad se levantó la sesión a las cuatro de la madrugada.

«EL SECRETARIO.»

*
* *

Con es veu, la sindicació dels jugadors de futbol ja és un fet. D'ara endavant els directius es veuran obligats a filar molt prim si no volen que el sindicat prengui cartes i els inhabiliti o els castigui segons la magnitud de la atzegaiada.

Un jugador que hagi arribat a «as» necessita per viure 2,347 pessetes mensuals, repartides de la següent manera:

Manutenció.	746'30
Moto-taxis	466'90
Aperitius	244'80
Flirts.	» ' »
Advocat i procurador . .	300'—
Cigars	250'—
Imprevistos.	339'—
Total. .	2347'—

Fins avui els «asos» cobraven de 1,000 a 1,500 pessetes, veient-se molts d'ells obligats a reduir-se les despeses de manutenció fins a extremar llur debilitat a l'extrem de no aguantar-se drets durant un partit.

D'ara endavant l'«as» podrà donar abast a totes les seves necessitats, sense intervenció de directius ni de premsa partidista.

El progrès ho ha portat així. Primer es jugava amb espardenyes menjant una llesca de pa sucat amb

EL TEMA D'ACTUALITAT

—Miri, jo passo amb què no jugui en Sami, però quan menys la Junta ens hauria pogut substituir-lo per un Julià.

oli, i uns quants vailets s'ho miraven intervenint-hi de tant en tant. Al cap d'un quant temps els camps foren reglamentats i els jugadors sabien què era trencar-se un genoll i el públic pagava religiosament una pela per esbatussar-se a l'acabar. Vingué després que els camps no podien donar cabuda als aficionats i els cromos de la xacolata popularitzaven les pintes dels jugadors. A partir d'aleshores vingueren onze mil socis, desplaçaments amb «sleeping», homenatges, beneficis, regals, traspassos, salts a tant alçat, etc.

No té res d'estrany que avui vingui l'*acabóse*.

Qui en té la culpa? El destí... la fatalitat... el temps... què sé jo!

DOVA

Conversa d'actualitat

—Ho diu de debò?

—Tan cert com que estem al mig de la Plaça de Catalunya!

—Quan la dona i les noies ho sabran! Quina alegria! Perquè, sobretot la meva gran, hi tenia una bogeria. Una bogeria, no sé si m'entén, enraonada. No es cregui que s'hi volgués casar ni deixar-se raptar, no; però, com l'hi diré jo? Li feia rodar el cap, sap? S'hi fonia.

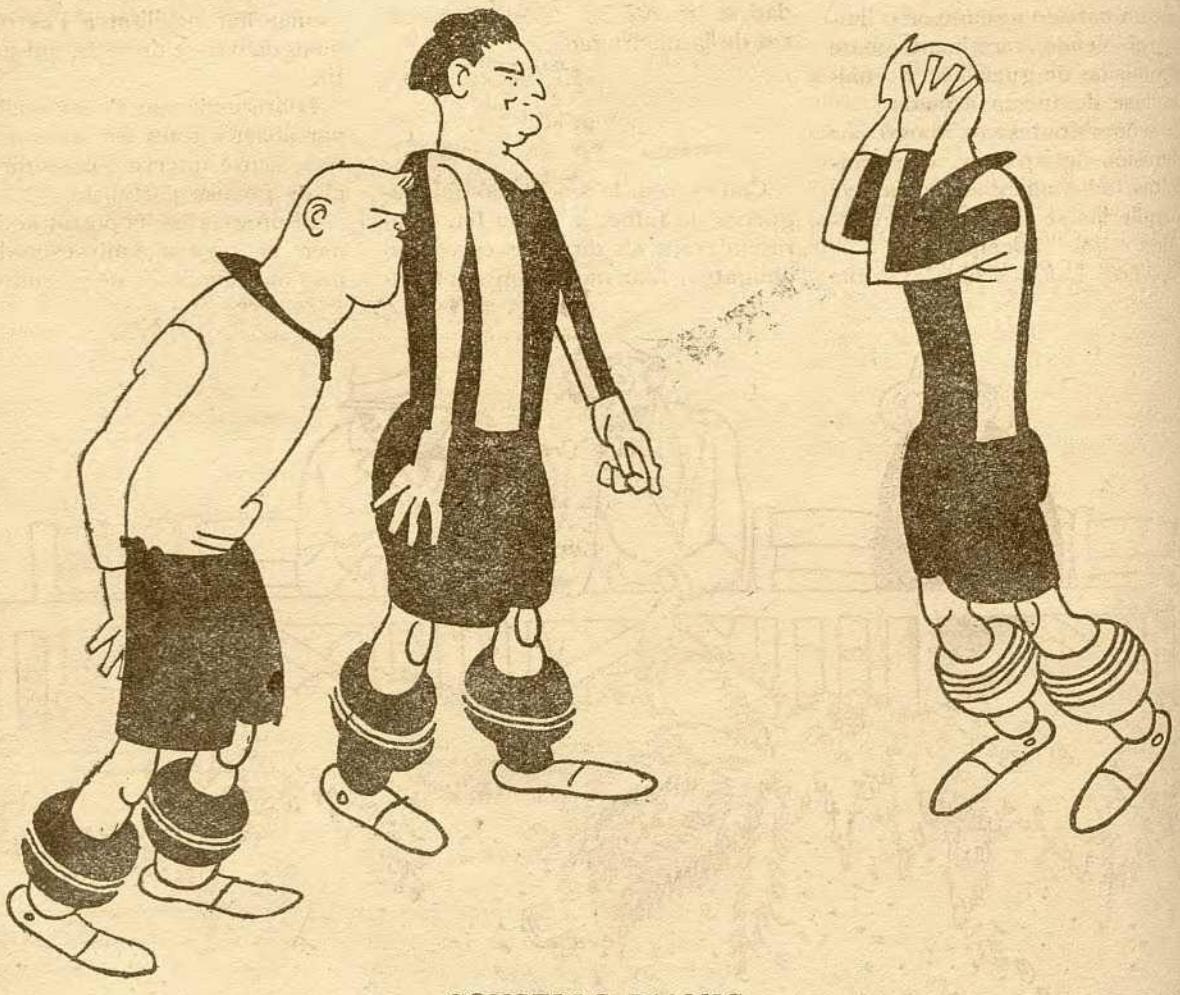
—«Simfonia», diu?

—No, caram, vostè ho ha entès malament; vull dir que s'hi enfavava. Sembla talment com si estés ullpresa. A casa, i no ho dic per alabar-me, amb el menjar hi mirem bastant prim i no té res d'estrany que de tant en tant fem una llagosteta, sap? Doncs no n'ha volgut menjar mai. Diu que li recorda a ell, i no hi ha manera de fer-n'hi tastar.

—Això a casa em passa amb el porc.

—Com, vostè dóna llagosta al porc?

—No, home, no; vull dir que a casa, això que li passa a la seva filla amb la llagosta, a la meva dona li passa amb el porc. Diu que li recorda un dia trist al camp de Les Corts i no en tasta ni per remei.

CONSELLS D'AMIC

Cros i Zabala.—Si ens vols creure, no hi juguis. Treballaràs molt i cobraràs poc. En Gamper ha esbotzat el negoci.

—Veu? Jo no m'hi encaparro tant. M'agrada, no es cregui, veure'l saltar, engegar-se per sobre el porter, fer gols amb un ronyó, es clar... Tot això és divertit i em distreu, però d'això a ésser un esclau *hay mucho trecho*.

—Doncs un servidor hi va per tenir tranquilitat a casa. Sembla que no tingui relació una cosa amb l'altre, oi? Doncs en té, i molta que en té. Vostè ja coneix a la meva dona, eh? Teballadora, estalviadora, modesta i repligiosa. Però vostè no coneix a la meva dona quan té la mala lluna.

—La «mà a la lluna»? Deu netejar el mirall!

—No, sant cristiá! Vull dir quan està de morros. Doncs quan està així, em costa devegades trenta duros de pisa. Tant si ho creu com si no!

—Trenta duros de pisa? I fa *blanco*?

—Devegades sí, devegades no. Però anem al gra. Doncs quan la meva dona té un dia d'aquests, trec a la conversa els «driblings» i totes les filigranes del gran Sami, i és com posar oli amb un llum.

—Ves quines coses! Pensar que jo abans em passava els diumenges llegint els anuncis de *La Vanguardia* i ara devegades em quedo ronc de tant cridar: «panal!»

—I jo, que m'entretenia pintant els testos del cel-obert i donant menjars als coloms, i avui vaig a plantofades amb el primer que em discuteix un «orsai»!

—El món dóna voltes, senyor Canons!

—Tot canvia, senyor Llagostera!

DOVA (FILL)

BOXEIG

Dijous dia 11

Spormens-Park

(Globo Cautiu)

Kid-Nomo

contra **Alberich** Entrada general 1'50

Borsa de cotització

Com ja hem dit més de cinc centes vegades, nosaltres, per merèixer el favor i l'estima dels nostres llegidors, som capaços de passarnos vuit dies i vuit nits rumiant la mostra, sense beure ni menjar, tancats al quarto de les rates.

Inaugurem aquesta secció convençuts de què els sidralistes tindran una alegria al veure que podran anar orientats en llurs apreciacions dels valors futbolístics i podran estar «al tanto» de totes les puges i baixes que sofreixin aquests valors en el mercat durant la temporada propera.

Com es veu, els «Saltos de magnesia Hombre llagosta» es cotitzen baixos, tan baixos que si el govern segueix permetent la lliure exportació d'embutits, podrien arribar a no cotitzar-se. Els «Peinados Cros» estan alts; no així les «Tarifas, presupuestos y proyectos Piera», que amenacen anar-se'n a *pico*.

Aquesta setmana el mercat no ha sofert variacions; però la propera, amb els partits a celebrar, es quasi segur que hi haurà moviment.

A mida que apareixin nous valors al mercat, nosaltres els inclourem en la borsa, advertint que si un jugador després d'una actuació desastrosa es troba a zero o a 3 sota zero, no li valdran reclamacions ni protestes de cap mena.

L'encarregat d'aquesta secció és el distingit col-leccionador de cap-i-cues, exportador de cues d'arengada, filatèlic, endevinador de xarades i tirador de cartes, Mr. Hau Passa Hajeure.

EL CONCLAVE

Borsa de cotització

«Clínica Alcántara»	a la par
«Peinados Cros, S. A.»	95 %
«Tintorerías i betunes Montesinos» . . .	67'30 %
«Cerería Comas»	37 %
«Saltos de magnesia Hombre llagosta» . .	31'25 %
«Tanques Carulla»	134 %
«Jerseis i artículos de fantasía Jaumandreu».	a la par
«Zamoranas»	102 %
«Instituto de corridología Juliá».	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	85'75 %
«Casa de lactancia Juanico»	55 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos i proyectos Piera» .	64'75 %
«Vagons-capitonnés Zabala»	102'25 %
«Despejes Cabedo»	a la par

INTERVIU AMB EN RINI

—El «Sans» s'imposa, el «Sans» donarà disgustos, el «Sans» serà campió...

Això ho anava murmurant en Quicoff mentre escrivia l'article que li havia de portar les setmanals i nutritives pessetes.

El servidor, entretant, estava fullejant l'extraordinari que publicarem d'aquí sis setmanes i m'hi feia un panxó de riure... Un renec dels meus, una imprecació intranscribible em feu tremolar el melic i em feu caure l'extraordinari de les mans, al mateix temps que vaig mirar a en Quicoff.

—Què et passa?

—Vatua l'ou! Que per més que faig no surto de les primeres ratlles. No em ve la idea. Oh, la idea! ¡*Maldita pez*!

—No t'exaltis, Quicoff, que en el món tot s'arregla... Fins l'equip del «Barça» s'arregla, ja veus!

Però en Quicoff no m'escoltava. Havía caigut en un aclaparament gran, i tot mirant-se l'escupidora (a la redacció tenim escupidora), murmurà:

—No hi ha solució possible. He de morir.

I tornà a caure en aquell aclaparament tant comú en aquesta santa casa i que el vulgus en diu «son».

*
* *

De prompte se m'ocorregué una idea:

—Quicoff!

—I un rave!

—Quicoff! Tinc una idea.

—Eh?

—Sí; podríem fer una cosa: anar a interviuar, tots dos, a en Rini, i resoldríem d'un cop la qüestió.

—«Maco», noi! Mereixes un monument.

Dit això, en Quicoff es posà l'americana i sortírem al carrer, amb l'alegria del que ha resolt el problema de la vida perdurable.

*
* *

—De manera, que del XUT! eh? —ens digué en Rini després de saludar-nos.—I què se'ls hi ofereix?

—Oh! No gaire cosa. Fer-li una interviu.

—Fer-la petar una estona, com si diguéssim, oi?

—Això mateix.

—Doncs, mirin, em sembla que el millor fora que anéssim a aquell «bar»...

—Ben pensat—contestà en Quicoff, que quan veu una copeta en perspectiva es fa més pesat que en Zabala davant de gol.

Una vegada acomodats davant d'una de les pintoresques taules del «bar» (i dic pintoresques pels dibuixos que hi marquen les esquerdes), començàrem l'interrogatori:

—.....? (1)

—Home, veurà... Tant com això, pot ésser que no..; però un segon lloc sí que el tindrem.

—.....?

—El «Barça»? Tiri, home! El «Barça», aquest any, no passarà d'un tercer lloc. Jo crec que els llocs seran el següents: «Europa» (o «Sans»), «Sans» (o «Europa»), «Barça», «Español», «Martinenc», «Sabadell», «Terrassa», «Gràcia».

—.....?

—El pacte? Que no ho sap que ja és mort?

—*Cuidado*, jove, a enraonar massa!—digué una veu al costat d'en Rini.

Ens tombàrem i no veièrem a ningú. Suposem que degué ésser el «lapsus linguæ».

—.....?

—Sí. Jo sóc partidari de què amb sis clubs ja n'hi han prous. D'aquesta manera, ultra no tenir d'anar a Terrassa, ens estalviaríem la pena d'haver d'atunyinar a dues criatures de bolquers.

—.....?

—Traspassar-me? No pas per ara. Els «sansenses» portem molta estimació al nostre club i és molt difícil que el deixem.

—.....?

—No. En el «Sans» no cobra ningú. Ni el «botones».

—.....?

—En Peidró? No, home, no! En Peidró no cobra. En Peidró ha vingut al «Sans» per...

—*Cuidado*, jove, a enraonar massa!—tornà repetir la mateixa veu d'abans.

Ens tornàrem a tombar i tampoc veiérem ningú. En Quicoff, que és un supersticiós, digué que havia sigut la taula que havia enraonat.

Un calfred ens pujà per les cames, i, instintivament enretiràrem la cadira endarrera. Aprés, reemprenguérem l'interrogatori:

—.....?

—L'Olivella. L'Alcàntara ja ha passat de moda. Jo crec que l'Olivella, degudament entrenat, podria molt bé aspirar a «olímpic».

—.....?

---

(1) Aquesta mena de preguntes misterioses sempre fan bon efecte.

Tallers gràfics COSTA

La millor impremta per als sidralistes. — El millor taller d'impressió per als barrilaires. — Les millors màquines de fer lletres per a tothom. — No val a confondre-la! CARRER NOU, 45. — BARCELONA

CASA SIBECAS

Fabricació especial de guants de boxa. El millor material sportiu

Aribau, 35 - Telef. 5031 A.

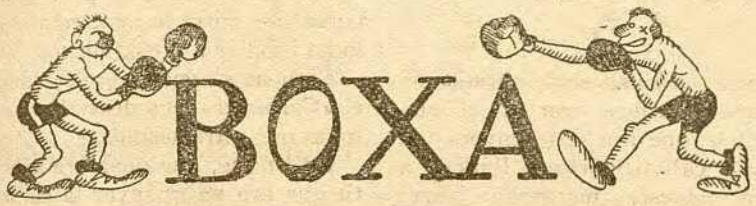

—Lo de la mitja entrada? Essent jugador, no me'n preocupo. Si fós soci protestaria, i si fós directiu ho aplaudiria. Es allò: *Todo es según el color...*

*
* *

Creímos cumplido nuestro cometido, y satisfechos por juzgar sumamente interesantes las manifestaciones de Rini, dimos la entrevista por terminada.

FRA GRANOTA

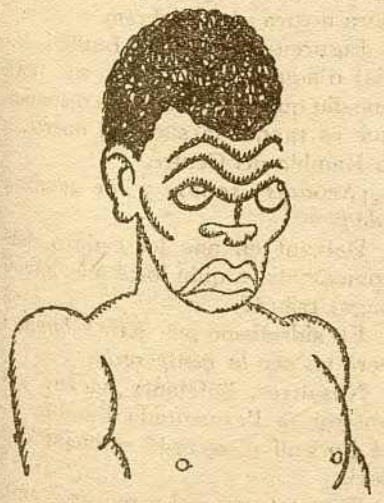

El dijjous a l'«Esportsmen's va celebrar-se una vetllada de boxa d'amagatotis, sense que quasibé se n' enterés ningú. A nosaltres, un dels espies sidralistes que tenim escampats per aquests mons de Déu, va compatrèixer a l'hora de sopar, dient:

—Aquesta nit hi ha boxa a l'«Sportsmen's». Però sobre tot no em comprometi!

Nada menos que es tractava d'un combat digne de la festa major de Masquefa. Saez-Arnau era el plat fort del programa, encara que va resultar el plat fluix.

En Saez es veia clarament que no estava per brocs. Allò de que l'Arnau el volgués ensopegar del pols per fer-lo passar a millor vida, el tenia amoïnat i no el deixava boxejar de gust. Esquivava, amagava el cap i prenia tota mena de precaucions per tal de no ésser tocat. L'Arnau, que en qüestió de ciència és un sabater de portal, anava solament per a fer mal, però com que en Peret quan diu: «no en vull» no el convenç ni un missioner, el combat acabà amb salut i alegria, guanyant en Saez per punts i protestant uns quants «peretistes» desenganyats.

ABDEL-EL-KEBIR

El combat que va engrescar a la gent fou el d'en Cuenca amb en Mompó. En Cuenca va atacar de valent fen rodar el cap de bon començament a en Mompó. D'una pinya de les que deixen senyal, en Mompó va caure de cap, aixecantse de seguida, però als cinc minuts ja portava el nas a la funerala i rebia com un predestinat al sacrifici. Va guanyar per punts en Cuenca, però els dos boxejadors foren aplaudits molt merescudadament.

En Valdero va guanyar per punts a en Muñoz, però quan va acabar el combat no podia ni dir «fava».

En Montero i en García varen empatar i en Bertó i l'Arenós varen divertir a la gent com un parell de pallassos peguissaires.

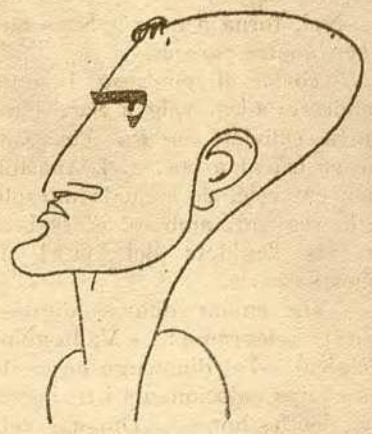
*
* *

Ja tenim al «vallisoletano» campió d'Espanya. Ho mereix? Indiscutiblement que sí. Va demostrar que de facultats no té d'enmatllevar-ne a ningú, que és més ràpid que una centella, que tant pica amb la dreta com amb l'esquerra i que és més valent que un atracador. Però... en Paulí té la culpa de tot. Abans nosaltres li deiem el «microbi de la grip»; d'ara endavant li direm «corazón de piedra», «alma sin entrañas», «verdugo de su *poulain*» i tot lo que pugui molestar-lo. Comprenem que un monstre mati cinquanta criatures per menjar-se-les amb suc, però que un «manager» mati de gana al seu «poulain» per a que se'l mengi un «challanger», això és un refinament de monstre depravat. Vostès es varen fixar que l'Alís devegades es quedava encantat com hipnotitzat i encaixava mitja dotzena de «croxets» del «vallisoletano» sense tornar-s'hi ni esquivar-los? Doncs és que el «manager» d'en Moran li ensenyava una cua d'arengada i un rosegó de pa. La pluja que va caure va afavorir més a en Moran que no pas a l'Alís. L'Alís necessitava una pluja de costelles a la brasa i de menuts de gallina amb força pa.

Quin combat va fer l'Alís? Un bon combat, però tendre. No tenia prou esma per desempallegar-se d'en Moran. Tant l'un com l'altre varen jugar net, però en Moran va La nit abans va somniar que l'Afins que en Casanovas li digué que de continuar d'aquella manera l'hi tallarien, no cessà.

En Casanovas va tenir un *lunar*. La nit avans va somniar que l'Alís queia por K. O., i cada vegada que en Ricart relliscava amb l'aigua del «ring», en Casanovas s'engrescava a contar fins a vint-i-cinc i tenien de dir-li prou perquè no contés fins a cent.

Quan el combat s'hagué acabat, els aficionats aplaudiren dèbilment i tots convinguérem en què ens hauríem estimat més el triomf de l'Alís que no pas del del «vallisoletano».

ARACIL

I si ens vol creure a nosoltres, l'Alís, que mengi gra fort i es deixi de cabòries, de lo contrari, el «caballero del ring» ens el desfarà com un bolado.

En Cola va guanyar per punts a en Cañizares, malgrat tots els jutges i tècnics de tot el món diguin el contrari. Els cops d'en Cola foren precisos i dibuixats, en mig d'unes esquives sorprenents. Però en aquest món cadascú pensa a sa manera.

En Roca i el catedràtic de boxa, feren un combat tot ell una fligrana. Més de quatre aficionats es tingueren de lligar el mocador a sota la barba perquè la baba no els hi desplanxés la camisa. Va guanyar en Roca per punts.

En Villar és de lo més dolent i de lo més lleig que hem vist al «ring». El «calvo» Villanueva perdé els pocs cabells que li quedaven darrera els disgustos que li donava en Villar. Va guanyar en Villanueva per punts.

En Miró i en Campillo posaren càtedra de manobres, guanyant el primer per punts. No obstant i això, el més dolent de tots va ésser en Laborda. Aquest xicot li convé tancar-se un parell de dies a la gabia dels lleons del parc a veure si agafa més confiança amb els boxejadors.

*
* *

Demà, dijous, serà qüestió de deixar-nos caure cap al «Globo Cautiu», que ara els senyors en diuen « cà'l «Sportmes Park», a veure aquesta meravella negra que ha fet tants estralls per França. Fins crec que si no l'aturen es menjava les cordes del «ring» i tot.

Sort que l'Alberic no és pas de pa de pessic, i amb això de què també li diuen «el negro», perquè quasi bé ho és, tinc entès que fins ens donaran una candela per poguer-los veure.

Ja cal que preparin el cabasset pels ossos i un cubell d'àrnica pel que pugui ésser.

EL FRARE DEL BARÓMETRE

CICLISME

LES DOTZE HORES DEL CUBELL

L'amo, content per la bona informació de les vint-i-quatre hores, ja no té mirament en quedar-se arruïnat. Quan va assabentar-se de què el diumenge passat farien divuit hores i vindrien dos equips belgues de Bèlgica, sense escatimar res, digué:

—Noi, torna a anar a Sans que vénen quatre *furores*.

Ni corto ni perezoso i amm mandra crònica, vaig a Sans i tot estava canviat, menys l'envelat, que va caient a bocins. L'Apòstol, quan em veié, de seguida m'esplicà lo següent, amb tal d'assabentar als llegidors del XUT! de aquests canvis.

—Vaig enviar dilluns—digué—aquest telegrama: « Vallfogoine (Bèlgica).—Pel diumenge necessito dos equips emocionants i revinguts per divuit hores.» Dimarts rebí aquest: «Barcelona-Sans. — Aquí solament fem les quaranta hores i encara és per Setmana Santa i sense equips. Oh! Ires d'abet! L'oficial de telègrafs havia equivocat les senyes.

De seguida n'envio un a Flandes abans de pondre's el sol que deia així: «Envieu per remei dos equips per divuit hores. Si dos no hi caben, envieu-ne un per dotze hores.» Als vuit dies contestaren aquest: «Acabades existències pel dia 7, no puc complau-re'ls; envio en Buisse i en Permantier, que és un escrapuló que jo em retenia. Fan quedar bé, perquè tenen bona gana. Tingueu a punt per en Buisse: massatge, mitjons, rodes, sabates, cente tubulars, tranquilitat i bons aliments.»

—Passi, que veurà com arrien—ens digué.

Bueno: *passo* sens *passe*. En Janer no hi era; un marrec diu que té un flato al braç, però en Torres diu que ha enviat un certificat de malalt. En «Pacu» no corria, però corria d'una part a l'altra fumant caliquenyos a cinquanta a l'hora.

A la «pelusse» dos mil managers; espectadors, quaranta nou. Al poc d'haver començat, lo de tots el començaments: cau en Bover i allavors els dóna la gana de caure tots, i en Ferrer, per postres, un atac que no tornava en sí ni dient-li que que havien anunciat una prima de mil pàfies. Suspensió de la cursa per mitja horeta, retirada de lo bo i millor i ja està dit tot.

Tothom s'adormia; el «Nanu» i el «Carboner» ens desvetllaven alguna que altra vegada.

En Buisse, que quan era més petit que ara va guanyar la cursa de sis dies a Perafita, digué que havia vingut per passejar-se, i, francament, les poques vegades que pujava dalt del cicle, es passejava. Si provava de córrer com al començament, ho trencava tot. A mi em va trencar el sanglot de tant riure.

Le digo a usted, guardia...

En Permantier es quedava veient visions i fent l'ullet a l'estil belga. Es cansà quelcom més que l'avi dels germans Buisse, que, si mal no recordem, són quatre.

Faríem sidral amb els de casa; però, francament, no s'ho mereixen; seria donar cartell a qui no s'ho mereix. Es burlaven fins dels que vàrem pagar taquilla.

¿A la justicia prender? ¡Quiá!

PARET MET

SPORT CICLISTA CATALA

Aquesta veterana i seriosa entitat se'ns torna sidralista competidora nostra: ho celebrem.

Figureu-vos que al Butlletí oficial d'aquest mes, hi ha una nota que diu que molts consocis demanen que es tanqui la sucursal oberta a la Rambla del Centre.

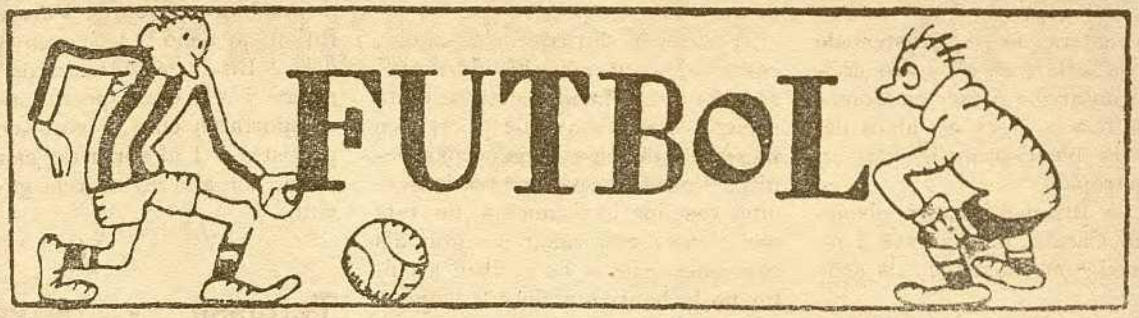
¡Señores serios y de madura edad!

Deixant en pau les cadires dels comediants, a quin local més haveu pagat tribut?

El sidralisme pel XUT! *bueno*; però no per *la gente seria*.

Nosaltres, llufejant, havem sabut que a l'esmentada Rambla no té l'orgull d'haver-hi estiuejat cap soci.

Ernestet, no val a relliscar amb *metidas*, que per ço ja hi som nosaltres.

Barcelona - Moravska Slavia

DIUMENGE

Primerament el reserva del «Barça» va guanyar al «Poble Nou» per un gol que va introduir en Rey. En aquest partit qui més ens va agradar va éser en Coma.

Després va sortir l'equip de mitja gala del «Barça» amb en López de davanter centre i en Walter de defensa.

El «Moravska» no és cap carquinyoli. Es un equip d'aquells que quan menys hi penses et fan una xarxa nova i el porter es queda veient visions.

Però com que en López té un xut de cà l'ample, i l'Alcàntara una tècnica *hasta allí*, en Carulla unes facultats que *para mí las quisiera*, en Sagi una precisió de deixa'm encendre i en Bruguera un *arrojo* de *apaga la luz y vámonos*, els forasters tingueren de rosegar-se els punys i permetre que en Sancho, en López i en Sagi els encolomessin tres gols com tres sols i *aquí no ha pasado nada*.

L'impressió que ens ha produït l'equip del «Barça» és la d'una colla de jugadors madurs, experimentats i calculadors que saben el que es porten entre peus.

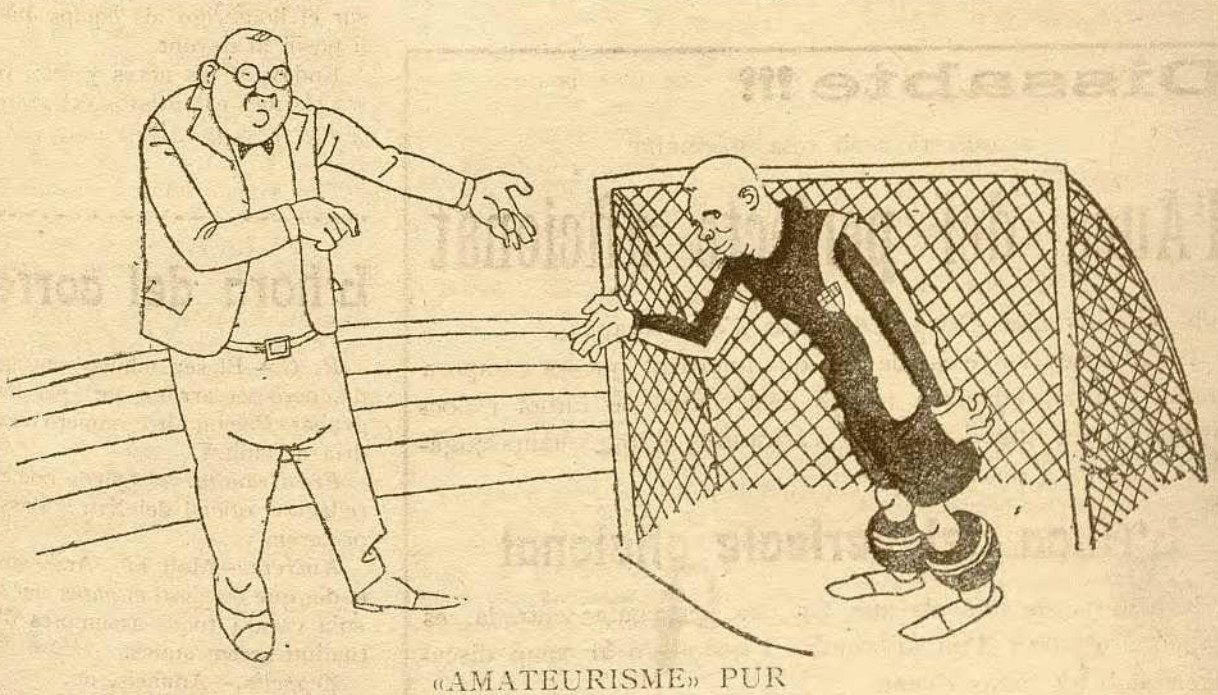
Déu n'hi doret amb lo que s'entenen, malgrat la diversitat de nacionalitats dels equipiers. Car des de l'alemany *altivo* al «sansense» en *ruin barca*, passant pels anglesos, filipins, *castizos*, etc., n'hi ha per tots els gustos.

DILLUNS

El dilluns ens va caure l'ànima als peus.

Si a vostès els hi haguessin jurat que en Lane era una «pepa», en Torralba un brut, en Sancho una olla i en Comorera una calamitat amb ganes d'acontentar a la parròquia, s'ho haurien cregut? No, oi? Doncs els infeliços que badallàrem dues hores de carrera al camp de Les Corts el dilluns, començàrem a creure-ho.

Després del partit del diumenge, que podia molt ben anar i fins s'hi podia disfrutar i tot, el del dilluns

«AMATEURISME» PUR

—Molt bé, Rafecas! Ha fet un partit excellent. Aquí té deu cèntims perquè es compri cacauets.

ens va deixar de pedra picada i avorrits com ostres.

Els forasters (no els forasters de l'equip del «Barça») es varen créixer, i si no arriba a éser en Comorera que feia la rosca als amos del camp, els blanc-vermells haurien fet un estropici.

Fins en Bruguera anava eixelebrat; en Carulla desmarcava i no compareixia on convenien els seus serveis.

Ve't aquí el bunyol del dilluns. Serà qüestió de pendre mides molt enèrgiques, com per exemple: rebaixar en 3'75 cada any el sou dels jugadors.

L'energia és la base de la seguretat.

MARGOT,
la joven trans-siberiana

Europa-Victoria F. C. de Lisboa

La Junta de l'«Europa» va cometre una lleugeresa. El primer partit jugat contra els portuguesos, mereixia més *aparato*. Nosaltres solament hurìem permès l'entrada als que vestissin «frac» o «smoking», i els acomodadors els hauria vestit de gran gala, amb llautons pels quatre costats i galons per tot arreu.

D'allò se'n diu educació, finura, cortesia i gran món. Els portuguesos són una colla de xicots de l'alta societat futbolista que s'estimen més rebre del carpó que no pas trepitjar l'ull de poll del contrari. Però amb vaselina i miraments de tots mena varen encolomar dos gols als graciencs, que si no arriben a cuitar no hi haurien arribat a temps.

L'amo del cotarro va ésser l'Alcàzar, que va donar feina a tot l'equip foraster, que encara no el veien ja tremolaven. En Cros i l'Olivella no es varen quedar endarrera i també varen fer-hi un bon paper.

En Castarlenas, malgrat l'emoció que va sentir al veure llençar el «kik-off» per aquella damisel-la que si goséssim li diríem cromo, però que si li dèiem la pròpia ens pegaria, va arbitrar a consciència, fentho tal com Déu mana i és de llei.

El dilluns, els graciencs se sentiren herois i sense tenir en compte les reverències, acataments i frases galants dels portuguesos, varen sucar sis vegades per dues dels altres.

Si volen que els siguem francs, no ens atrevim a fer els elogis de rigor per por de quedar-nos curts o de semblar exagerats. Vàrem veure futbol de debó!!! Sí, senyors, de debó! Els onze jugadors de l'«Europa» i els onze portuguesos es comportaren com a vint-i-dos deportistes... I al sortir del camp ens dolia, car allò no es veia gaire sovint.

TAUJÀ EL SABIO

Terrassa - Acero de Bilbao

Quan el «Terrassa» va perdre el campionat del grup B, nosaltres, el Conclave en pes, en sessió secreta, acordà concedir-li per unanimitat. De manera que en aquesta casa al «Terrassa» se'l considera com a indiscutible campió d'Espanya del grup B de *boquilla*.

Els resultats obtinguts aquests dos dies no ens sorprenen gens ni mica.

El «Terrassa» no té un Massagué *que vale a lo menos dos*? No té un Papell *que no hay hombre para él*? No té un Rediu que és *gallardo y calavera*? No té un Argemí que *donde quiera que va, va el escándalo consigo*? Doncs no té res d'extrany que triomfi i que fassi arronsar el llombrigo als equips que se li posin al davant.

Endavant les atxes y *duro* contra els més estantissos del grup A.

X.

Dissabte !!!

apareixerà amb tota solemnitat

l'Auca del perfecte aficionat

amb rodolins d'en Dova i dibuixos d'en Castanys.

En diverses vinyetes, de les quaranta-vuit que es composa l'auca, s'hi reprodueixen recons dels camps de futbol i llocs coneguts dels futbolistes i les caricatures d'uns quants jugadors.

L'Auca del perfecte aficionat

és la història de tots els que fan cua per agafar entrada, es pengen a l'estrep d'un «Foronda» i quan són al camp discuteixen amb tot bitxo vivent.

Preu: 10 céntims

L'hora del correu

R. G.—El seu dibuix ens agrada, però va arribar tart per fer-lo grabar. Per un altre número no tindria actualitat.

Fra Granota. — Queda nomenat redactor oficial del XUT! Passi i parlarem.

Xinxeta.—Molt bé. Amb vostè, el dia que escrigui el paper per una sola cara i toqui assumptes d'actualitat serem amics.

Zeppelin.—Anuncis, no.

Paperets i serpentines.—Masses intervius. D'en tant en tant la variació és mitja vida.

II Concurs de "XUT!"

Treballs rebuts

TREBALL NUM. 1

ZAMORA

Quin és l'aficionat al noble deport de la cossa que no recordi amb fruïció les hores emocionants que ens ha fet passar aquest as de la ciència futbolera? Moltes voltes ell tot sol ha fet perillar la integritat moral de tota una línia davantera de nom.

Quan ell surt al camp, la seva figura de gladiador romà ho omple tot (eh, que m'ha sortit bé aquest paràgraf? Desafio a en Bordinos a veure si en fa un de millor).

Posat a la porteria ho fa millor que Sant Pere, tot ho para, és la pesadilla constant dels seus contrincants. Oh! I qui no el recorda desmentint les decisions del àrbrit ell tot sol al mig del camp? Formalment, quan jo el veig discutir amb aquella cara que sembla que tingui raó, parlant sincer, haig de dir que en guanya el cor. Si jo fos àrbrit, sempre li donaria la raó.

Parlem també un xic de la seva ingenuitat.

Què n'és de gran per mi quan pels camps de futbol va caminant voltat de canalla, l'un li toca les calces, l'altre les mitges, en fi, li van tocant tot el seu cos com si fos un déu, i ell, somrient, amb la mascota al braç, els deixa fer!

Vull també recalcar la seva serenitat portant el volant del seu diminut «Amílcar», i quina traça atropellant gossos, i quina destresa topant pels fanals!

A on és un «as» en tota la seva plenitut és ballant, i quins fox-trots, i quines «machiches»! Jo crec que no hi ha cap ballarí en el món que el pugui superar. Sols n'hi ha un que l'iguali: en Sami.

Bueno; pleguem veles per avui, i fins un altre.

Els saluda,

ALCANTARILLA

TREBALL NUM. 2

EN SAMI

Es jugador d'estil barreja d'alarb i Lluís XV. Domina a la perfecció el *dribling*, el joc de cap, els de mans, la manilla, etc., etc. A propòsit del de mans, ara fa poc en va estrenar un que va deixar al respectable públic bocabadat; hi ha qui diu que aprofitant la popularitat que aquest fet li ha donat, ha posat tenda d'embutits a Les Corts. Res, males llengües. Es demés gran saltador, distingint-se entre d'altres amb el salt del papagai i el de la caixa de cabals. Es fa córrer, amb caràcter secret, que s'entrena d'incògnit i que està assajant un nou salt: el salt del canari que ha aprés a Canàries i que engrescava de valen a la parròquia.

Es model de constància, ja que mai falta a fi de mes a oficines com tampoc falta cap nit a un cabaret molt conegut on ha demostrat que també sap puntejar el *shimmy*.

Algun envejós es pensava veure'l per el moll fent de camàlic, amb motiu de la supressió del *bolo*, però s'han hagut de quedar amb les ganes, ja que ell ha demostrat que de algo serveix ésser *mago* futbolero.

En quant a defectes, se n'hi coneixen pocs. Fora de que sovint es baralla amb els *paganos*, de què quan té una mala tarda, no fa més que salts mortals sense tocar pilota i alguns altres que com aquests no tenen importància, per el demés no s'en pot dir res en contra.

I per fi, el dia que la legalització del professionalisme sigui un fet, i la cotització de jugadors estigui a l'ordre del dia, és de creure que el seu nom serà un dels més coneguts a Borsa.

SMYRNE

TREBALL NUM. 3

JULIÀ

En Josep Julià nasqué a Vallrumbosa, a les 6 h, 30 m. 44 s. 3/3 del dia primer de novembre de l'any tres abans de Jesucrist (segons el cronòmetre olímpic de Groenlàndia). Anem a parlar dels seus dots i defectes *tanto espirituales como materiales*.

Com a jugador del viril deport de la cossa, m'agrada i no m'agrada. Aquelles arrencades solitàries (efecte de patir de la solitària) m'engresquen *de entusiasmo aplaudo y grito hasta enronquecer*; però quan el veig satisfet, dirigint-se al centre del camp amb aquell «remeneo», la veritat, si no trec el sopar de tota la setmana, és perquè mai faig aquesta feina (la de sopar). Del seu xut... els hi puc dir que té bastanta perfomance. A lo que's refereix a la qüestió de *«corrido» seré breve y callado*. Sí, és tronerot i mandanguero, que l'altre dia el vaig filar amb tres respectables i encissadores nines de 49 anys... i els hi anava fent ganyotes com un bordegàs entremaliat. La portera de casa seva està que bufa. Cada dia el mateix:

Farà el favor de dir-me el senyor Julià a quin pis deposita els seus divins ossets?

I tot dient això, la damisella gracienca estira els braços, entorna els ulls i queda inerta. Surt en Julià, se l'emporta a pes de braços amb un riure sarcàstic i diabòlic i als cinc minuts baixa la damisella gracienca... tota sofocada i amb un riure melancòlic. I succesivament, cinquanta vegades al dia. Es allò, tindrà un bon pamet... i molta làbia.

RAPHAL LOYAM

TREBALL NUM. 4

¡¡ZAMORA!!

Poema triangular (tres cantos) en prosa. (Prólogo, epílogo y notas del mismo autor.)

PROLOGO

¡Oh, Musa del Balón! (1). ¡Inspírame! Que mi humilde péñola se ilumine con el sagrado resplandor del fuego poético, para cantar las hazañas de este glorioso Caballero de la Bala Redonda, único en los anales de la Humanidad toda, y ejemplo esclarecido de siglos venideros. Sácare ¡oh

(1) No sé si existe. En todo caso queda creada desde este momento.

Musa! de este mundo (2) si es necesario, para que mi cerebro no se obscurezca en ruines pasiones, y su clarividencia sea tan diáfana, como diáfanas son las gotas del rocío matutino (3).

¡Oh, Musa del Balón! ¡Inspírame!

CANTO PRIMERO

¡Oh, invicto Zamora! ¡Oh, caballero sin igual! Deja que cante la más grande de tus hazañas, la más maravillosa de las epopeyas que se ha producido desde la creación de la ínclita Orden de la Bala Redonda. Es aquella en que, armado de todas tus armas, venciste al formidable ejército de espartaquistas venidos de lejanas tierras para anorrearte, celosos de tu poder. ¡Oh, incomensurable! A mandobles y cintarazos admirablemente distribuídos, lograste tener a raya a tan formidables guerreros, y los tuyos, confiados en tu infalible poder, avanzaron audaces y conquistaron un pendón en la primera batalla y dos en la segunda. ¡Uno y dos! O, lo que es lo mismo, ¡dos y uno! Juré acordarme de estas mágicas cifras todos los días de mi vida (4). Tampoco olvidaré nunca los cien mil ijos, digo, los cien mil ojos, abiertos y apareados (5) que hacia a ti se dirigían y que cuanto más se acercaban más grandes eran, hasta que al llegar a ti, ¡oh, grande entre los grandes! quedaban materialmente convertidos en brillantes ojos de buey.

Esta fué, ¡Oh, Zamora! tu primera epopeya.

CANTO SEGUNDO

¡Oh, invicto Zamora! ¡Caso único entre los casos! Sea mi segundo canto para la sublime gesta más brillante si cabe que las anteriores y en la cual ¡gloria eterna a tu poder infalible! venciste también a tus poderosos adversarios. Más admirable ésta, por ser ganada, no en los campos de batalla—en los cuales no tienes rival,—sino en los más fáciles, sí que, abruptos también de la elocuencia.

¡Quién como tú, ¡oh, Zamora! sería capaz de enarbolar un estandar, solo, frente a un poderoso ejército de once mil vírgenes a los cuales tu esforzado valor convirtió en mártires

Esta fué, ¡oh, Zamora! tu segunda epopeya.

CANTO TERCERO

¡Oh, invicto Zamora! ¡Guerrero incomparable! ¡Poderoso en las batallas, poderoso en las polémicas, fuiste por aclamación elegido Capitán de los Tercios Españoles! ¡Los dioses no se cansan de protegerte! Demostrado tu valor en cien batallas y tu destreza en mil polémicas, resplandece ahora tu ciencia de caudillo, al frente de las decadentes huestes, que, gracias a ti, alcanzarán el pináculo de la inmortalidad.

Y esta es ¡oh, Zamora! tu tercera epopeya.

EPILOGO

¡Oh, invicto Zamora! ¡Tres veces inmortal! ¡Tus hazañas como guerrero, como tribuno, como caudillo, traspasarán los pobres límites de este mundo! ¡Tu nombre marcará una nueva era en la Historia de la Humanidad! ¡Oh, Zamora! ¡Bendito eres, en el nombre del padre Balón, del hijo Plongeón y del espíritu Gol! (6).

TROVATORE

---

(2) Sácame, bien, pero a condición de volver después.

(3) Soy sincero. Eso del rocío no es mío. Yo nunca he visto tal cosa.

(4) En efecto. Todos los días al levantarme, mi primer pensamiento es para el *dosyma*.

(5) Abiertos de par en par.

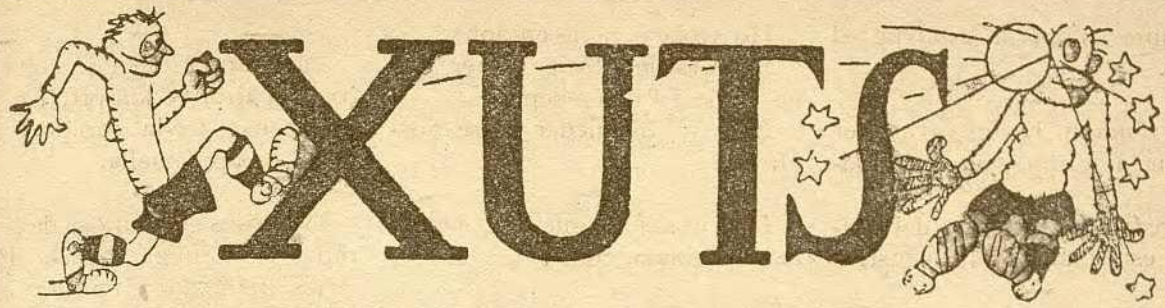
(6) Verdaderamente un gol es peor que un espíritu. Nadie lo ve ¡ni el portero! que es el que está más cerca.

—Es la primera vegada que corre, vostè?

—No. La primera vegada que vaig córrer va ésser quan vaig empaitar aquesta màquina.

FONÓGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseis, Pantalons, Genolleres, Turmelleres i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

En Trabal ja s'ha barallat amb en Meléndez, a *La Cornada*.

Home, Trabal! Necesites més corretja.

Per a subjectar als redactors.

〰

En Walter ja és l'ídol de les senyoretes *azul-grana*.

Veus, Piera, el que té ésser *díscolo*?

〰

La «Unió Deportiva Girona» farà, el mes que ve, un viatget a l'estranger.

Pela, que no l'imita el «Barça».

Ningú se la juga?

〰

El «Barça» va a Figueres. — La «Unió Esportiva» cedeix en Walter. — 600 pàfies. — Un be negre...

Capítols d'un drama que potser no arribi a representar-se.

〰

Dos jugadors anglesos professionals varen cobrar per deixar-se guanyar, i el Tribunal els ha condemnat a 60 dies d'estaro.

Si aquí és posés de moda...

(Anàvem a ésser indiscrets. Muts i a la gàbia.)

〰

L'Olariaga, tot solet, a La Corunya, ha fet dos gols.

En Gamper ja comença a neguitejar-se.

Això, i aquelles manifestacions d'en Paco Bru li fan perdre la gana.

〰

A *La Voz de Galicia* tenen un revister, que es diu Miko, que quan es posa a fer literatura, en Corbinos, al seu costat, sembla un «memo» de la Virreina.

Vegin la mostra:

«*Así como el calamar suelta el chorro de tinta para defenderse de sus enemigos, en las condiciones en que se encontraba el campo ayer, todos los jugadores nos parecían calamares, debido a la enorme polvareda que levantaban al correr con el balón.*»

〰

A Terrassa, els de l'«Acero» no han convençut a la parròquia.

Són d'a-*cero*... *cinquanta* tot lo més.

〰

En Piera i en Sami es deixen veure molt a Sans.

Consignem el fet i no em treiem cap conseqüència.

La conseqüència no és propi de «los hermanos siameses».

〰

Va reaparèixer l'Oliveras a Sans, i pastarada.

Es veu que amb tanta mandanga estiuenca s'han afluixat les molles.

Al tanto, eh? Que en Riba et trepitja.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

〰

Resulta que els jugadors de l'«Español» no solament havien cobrat molts dies abans del partit amb el «Sans», sinó que fins la Junta els va obsequiar amb sidral.

Per aquesta vegada les males llengües s'han quedat amb un pam de nas.

〰

L'Alcàntara ha dit que els enemics més forts que tindrà el «Barça» el proper campionat, seran l'«Español» i el «Sans».

Vostès per casualitat no haurien sentit a parlar d'un tal «Europa»? No? Doncs, ho dec haver somniat.

El silencio es oro!

〰

Si el campionat d'Espanya del pes «welter» s'arriba a retrassar uns quants dies més, l'Alís s'hauria mort de gana i en Moran hauria sigut declarat campió pel procediment de l'enterrament.

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA
Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a
ARRAUT
TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA
Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er
En aquest TALLER **no es ven** material de fotografia **ni es retrata**. Sols fem treballs per aficionats.

Sempre s'hauria estalviat el ridícol.

L'Uzcudum ha guanyat per «nocau» al campió anglès Goddard.

El redactor d'esports del *Noticiero* està malalt del disgust.

En el partit celebrat el dilluns al camp del «Barcelona» en Comorera va senyalar un penal d'opereta que no va convéncer ni als onze mil.

Es castigarà als jugadors, s'acabaran els ciris d'en Coma, es lograrà que en Sami s'entreni, però el «panal social» perdurarà a través dels segles.

Es el *sino*.

A Santa Coloma del Grapadet amb motiu de la festa major, l'equip local va jugar contra una selecció de l'«Andreuenc».

De les *huestes* d'en Banús, es distingiren en Giralt, en Gali i en X, un porter que no sabem com se diu.

Varen guanyar els «colomins» per 1 a 0, però com que era festa major, per celebrar-ho acabaren a trompada seca.

En Didac va acabar l'àrnica.

A Granollers també, amb motiu de la festa major, es celebraren partits.

El «Gràcia» i l'«Atlètic de Sabadell» deixaren onze gols i en justa compensació s'emportaren onze copes.

Ho trobem molt enraonat.

Sobretot no facin córrer que en Lane és una «pepa».

Això té de quedar entre nosaltres.

La Cornada segueix el mateix camí d'abans.

Ai vatua el metal vil!
A dónde va «La Cornada»?
A donde van los diez mil!

Ens en descuidem mil, però no ens caben en el vers.

En Passarell, des de les pàgines de *La Cornada* ens alegra l'existència amb «pareados» com aquests:

Que las copas de falsa plata
se llenen de verdadera plata.

O bé:

Que para siempre más el reglamento
con olorantes perfumes se saturó.

Creu-nos, Passarell; Déu no t'ha cridat pel camí de la poesia.

«El pacto resurge». — «El pacto se esfonza». — «Cabot afloja». — «Matas aprieta». — «El «Sans» empuja». — «El «Español» es una llauna». — «Zabala ni quita ni pone gol». — «Cros respira». — «A Zamora li encoloman tres».

Aquests són els títols d'altres tants articles, que per mandra no havem escrit.

La Pilar Alonso té certa traçota en tirar el kik-off. En Germà pensa fer-la capitana d'un futur equip femella.

«Valiosos elementos» de l'«Europa» han jugat aquests dies a Artés, reforçant el primer equip del «F. C. Artesenc».

I a en Zamora no li deixen fer «bolos»!

Els dos anglesos del «Barcelona» prometen ésser l'atracció de la temporada.

I lo bo és que els auncien com a professionals. Un setmanari de Manresa anuncia que el 28 de l'actual el Centre d'Esports rebrà la visita del potent reserva del «F. C. Barcelona», del qual equip formen part els dos professionals anglesos ingressats darrerament al club blau-grana.

En Dova, el pobre, ja no sap el que vol dir «amateurisme».

En Rossell, arbitrant, estigué a punt de rebre un «tanto».

El fet va ocòrrer a Manresa. I allí no és com a Reus, on per un «tanto» no diuen res.

En Pons, capità de l'«Iluro», diu que aquest club serà campió del seu grup... l'any que ve.

D'això s'en diu ésser avançat.

En Massagué diu que enguany, el seu equip, el «Ter-

Recull d'itineraris excursionistes

(Excursions a realitzar en un sol dia)

Tots els que vulguin fer sortides d'Estiu, és precís que comprin aquest llibre, ja que cita llocs, belleses arqueològiques, preus del viatge i durada dels trossos que han de fer-se a peu. No porta el «menú», perquè això va a gust de l'excursionista. ¡*Caminantes*! ¡*Peregrinos*! ¡*Excursionistes*! ¡*Alpinistas y baix-pi...nistes*! : :

De venda en totes les llibreries i en la nostra Administració

rassa», compra un mig centre que és «una revelación».

I és l'Helvig!

Bé, Vaja...

~~~

A primers d'octubre en Gràcia, ja curat del nyanyo que rebé jugant contra el «Sabadell», farà la seva solemnial reaparició.

Es diu que hi haurà la Banda Municipal.

~~~

Copiem de *La Voz de Galicia*:

«Para que Zamora salga al campo con la pasmosa seguridad que le hizo célebre, tiene que jugar una partida de carambolas horas antes del encuentro. Dijérase que el billar influye en sus nervios a modo de calmante.»

Ve't aquí un «truco» que recomanem a en Gamper: llogar tots els billars de Barcelona dotze hores abans de jugar contra l'«Español».

~~~

Coneixíem en Zamora as, imperforable, xofer i sidralista, però no li coneixíem dots d'Onofroff.

Diu un diari de La Corunya:

«Cuando Chiarroni se vió solo frente a Zamora, y lo vimos preparar tanto el balón, para chutar flojo a las manos de su enemigo, nos dió la impresión de un pajarito sugestionado por la serpiente.»

Ricardo! T'han dit *serpiente*!

Noi!

~~~

D'una ressenya gallega del partit «Deportivo», de La Corunya-«Espanyol»:

«El ataque no tiene nada de extraordinario. Zabala, apático e indolente, pasó a veces poco menos que inadvertido. Mejor que él, Mallorquí y Juanico.»

I en Zabala els va fer tres gols. Si arriba a ésser *advertido*!

~~~

Què passa al «Barça»?

Mentre un dels seus directius va anunciant, en establiments públics, que breument es faran expulsions a munts, elements prou significats del mateix club parlen d'una «querella» per falsetat.

Possible és que uns i altres arribin a tals estridències i encara més que ho facin invocant llur amor al club. Aquesta fressa, doncs que no és un sentiment, aviat serà l'escusa per mitjà de la qual es dificultarà la vida del club blau-grana.

Què fan els onze mil? Què passa al «Barça»?

~~~

Llegim que la societat «Hogar Gallego», de Buenos Aires, vol portar a l'Argentina un equip seleccionat espanyol...

Apa, Piera i Sami! Què fem parats?

Ante vuestros ojos se abren nuevos horizontes.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

Dïes 13 i 14 Setbre.

A les 5

FUTBOL

Camp de Les Corts

A les 5

Real Sociedad de Futbol de San Sebastián

CONTRA

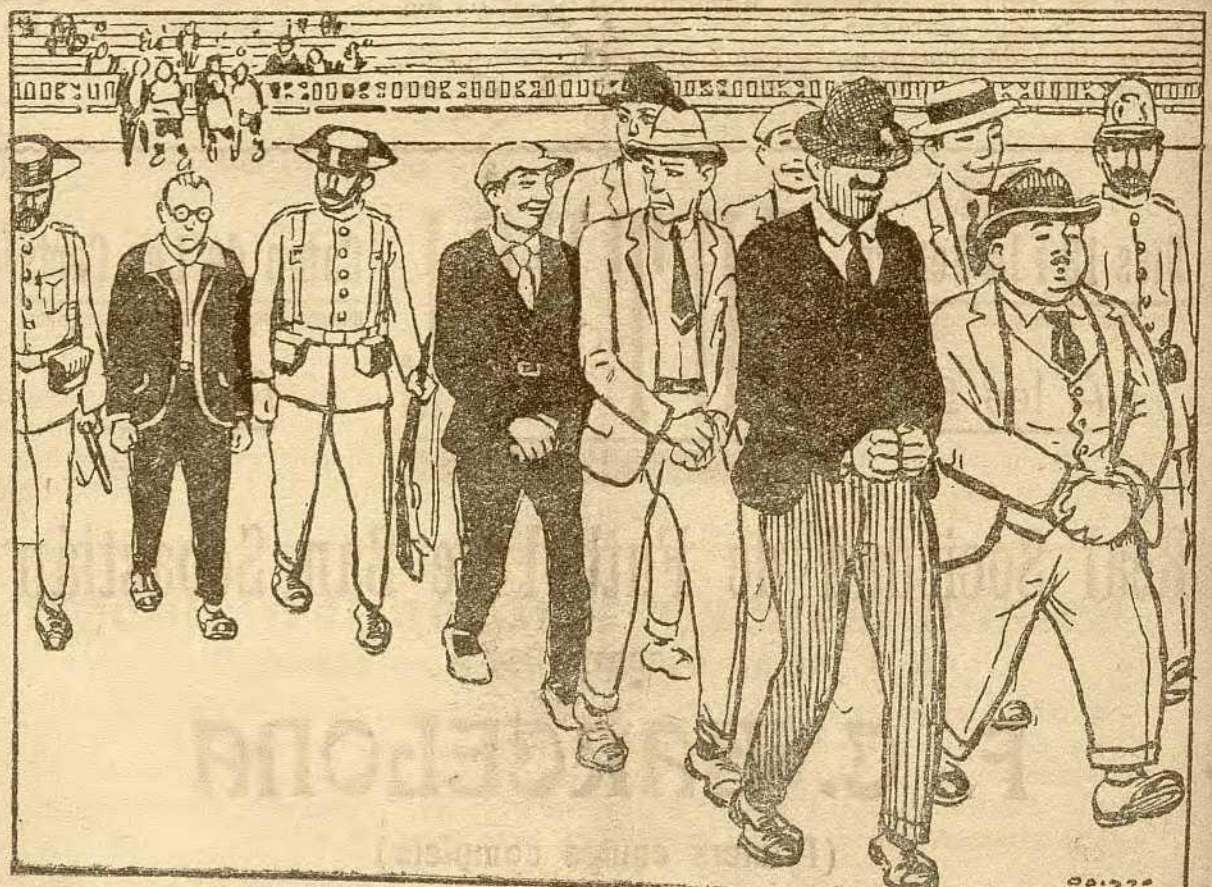
F. C. BARCELONA

(Primers equips complets)

L'AUTORITAT DEL REFLI

Tiii... tiii... tiiit!!!

—Gràcies a Déu! Es la primera vegada que el xiulet em serveix per alguna cosa.